

Sygn. akt VII U 1508/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 lipca 2021 r. w Warszawie

sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 1 października 2020 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 1 października 2020 roku, znak: (...) w ten sposób, że nakazuje wypłatę zawieszony emerytury odwołującemu A. S. począwszy od 1 lipca 2020 r.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

W dniu 27 października 2020 r. **A. S.** wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 1 października 2020 r. nr (...), wnosząc o jej uchylenie w zakresie ustalenia, że obliczona emerytura „cywilna” ulega zawieszeniu wobec otrzymywania przez niego emerytury wojskowej. Odwołujący wyjaśnił, że odbył jako oficer WP służbę wojskową w okresie od 1 sierpnia 1968 r. do 31 sierpnia 1995 r. Ze względu na okres służby wojskowej i przyznanie II grupy inwalidzkiej otrzymał emeryturę wojskową w wysokości 75% podstawy wymiaru.

Od 29 kwietnia 1985 r. został oddelegowany do pracy poza wojskiem, gdzie pracował na umowę o pracę i były odprowadzane składki do ZUS.

Po zakończeniu służby wojskowej w 1995 roku we wszystkich instytucjach, w których pracował na umowę o pracę jako cywil, były odprowadzane pełne składki ubezpieczeniowe. Wskazując na powyższe odwołujący nie zgodził się ze stanowiskiem ZUS w zakresie zawieszenia wypłaty emerytury „cywilnej”.

W ocenie odwołującego spełnia przesłanki do uznania, że „cywilne” okresy ubezpieczenia nie zwiększyły jego emerytury mundurowej i nie miał prawnej możliwości skonsumowania cywilnego okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze (odwołanie k. 3-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 26 listopada 2020 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że na mocy skarżonej decyzji przyznał wnioskodawcy emeryturę w oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej, przy czym wypłata świadczenia została zawieszona, ponieważ ubezpieczony pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego. Odnosząc się do argumentacji odwołującego organ rentowy powołał się na treść art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej oraz art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin wskazując, że odwołujący rozpoczął

wojskową służbę zawodową przed 1 stycznia 1999 r., tym samym nie ma możliwości łączenia emerytury powszechnej emerytury z wojskową (odpowiedź na odwołanie k. 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. S. posiada prawo do emerytury od dnia 1 września 1995 r. przyznane na mocy decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 9 stycznia 1996 r. nr (...) w oparciu o przepisy ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu zawodowych oraz ich rodzin. Do ustalenia prawa do emerytury wojskowej oraz wysokości tego świadczenia uwzględniono okres służby wojskowej od 1 sierpnia 1968 r. do 31 sierpnia 1995 r. (27 lat, 1 miesiąc). Na dzień przyznania odwołującemu emerytury podstawa jej wymiaru, przy zachowaniu zasady nie przekraczania podstawy wymiaru 75%, wyniosła łącznie 86,42%, na co złożyły się: służba wojskowa 15 lat – 40,00%; służba wojskowa ponad 15 lat – 31,42% oraz podwyższenie z tytułu inwalidztwa w związku ze służbą – 15,00% (decyzja Dyrektora WBE ws. przyznania emerytury z 09.01.1996 r. k. 9-12 a.e.w.; pismo WBE z 01.09.2020 r. k. 81 a.r.).

W trakcie służby wojskowej odwołujący był zatrudniony:

- w okresie od 1 lipca 1985 r. do 1 sierpnia 1991 r. – w Ministerstwie Współpracy Gospodarczej z Zagranicą Centralnym Zarządzeniem Inżynierii w W. na stanowisku głównego specjalisty i koordynatora zespołu;
- w okresie od 1 sierpnia 1991 r. do 28 lutego 1993 r. – w Przedsiębiorstwie Handlu Zagranicznego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku dyrektora generalnego – prezesa zarządu;
- w okresie od 1 września 1993 r. do 31 stycznia 1994 r. – w Fundacji (...);
- w okresie od 1 lipca 1993 r. do 31 marca 1994 r. – w Przedsiębiorstwie Handlowo Usługowym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.;

Powyższe okresy nie były uwzględniane przy ustalaniu prawa odwołującego do emerytury wojskowej ani wysokości świadczenia (świadczenia pracy k. 25 a.r., k. 37-39 a.r.; zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 29 a.r., k. 31-35 a.r., potwierdzenia ubezpieczenia k. 69 a.r. k. 77 a.r.).

Po przejściu na emeryturę wojskową A. S. był zatrudniony:

- w okresie od 1 marca 2001 r. do 31 grudnia 2001 r. – w Samodzielnym Zespole Publicznym Zakładów Opieki Zdrowotnej(...) w W. na stanowisku zastępcy dyrektora;
- w okresie od 1 stycznia 2002 r. do 31 marca 2002 r. – w (...) Sp. z o.o. w W. na stanowisku dyrektora administracyjnego;
- w okresach od 1 kwietnia 2002 r. do 23 września 2002 r. i od 13 listopada 2002 r. do 31 marca 2004 r. – w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku zarządcy komisarycznego.

W maju 2004 roku A. S. zwrócił się do Wojskowego Biura Emerytalnego z wnioskiem o doliczenie powyższych okresów zatrudnienia

po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej do wysługi emerytalnej.

W odpowiedzi na powyższe, decyzją z 27 maja 2004 r. znak: (...) Dyrektor WBE w W. doliczył do posiadanej przez odwołującego wysługi emerytalnej okres zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej w wymiarze 2 lat, 11 miesięcy

i 11 dni. W wyniku doliczenia tego okresu ustalono, że na dzień 1 maja 2004 r. wysługa emerytalna odwołującego wynosi 30 lat i 11 dni,

co stanowi 75,21% podstawy wymiaru emerytury bez uwzględnienia zwiększenia z tytułu inwalidztwa. Jednocześnie wskazano, że zmiana wysługi emerytalnej pozostaje bez wpływu na wysokość pobieranej emerytury, ponieważ w procentowym wymiarze odwołujący miał uwzględnione zwiększenie z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą, a maksymalna wysokość emerytury nie może przekraczać 75% podstawy wymiaru (wniosek o doliczenie okresów zatrudnienia k. 57-62 a.e.w.; decyzja Dyrektora WBE z 27.05.2004 r. a.e.w.; świadectwa pracy k. 83-87 a.r.; pismo WBE z 01.09.2020 r. k. 81 a.r.).

Wysokość emerytury wojskowej odwołującego z uwzględnieniem waloryzacji na dzień 1 marca 2020 r. wynosiła 8.393,98 zł brutto (decyzja Dyrektora WBE ws. waloryzacji emerytury z 05.03.2020 r. k. 124 a.e.w.).

W dniu 15 lipca 2020 r. A. S. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z wnioskiem o emeryturę.

Po rozpoznaniu powyższego wniosku ZUS II Oddział w W. wydał w dniu 28 lipca 2002 r. decyzję znak: (...) na podstawie której przyznał odwołującemu zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od 1 lipca 2020 r., jednocześnie zawieszając wypłatę świadczenia z powodu zbiegu praw do więcej niż jednego świadczenia. Wysokość emerytury zaliczkowej obliczona na podstawie art. 26c ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyniosła 5.713,98 zł. Następnie decyzją z dnia 1 października 2020 r. znak: (...) ZUS II Oddział w W. przyznał odwołującemu prawo do emerytury od 1 lipca 2020 r. Wysokość emerytury została obliczona na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 5.916,57 zł. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia, wskazując, że może być wypłacane tylko jedno – wyższe lub wybrane przez odwołującego (wniosek o emeryturę k. 1 i nast. a.r., decyzje ZUS: z 28.07.2020 r. k. 57-61 a.r., z 26.01.2021 r. k. 89-91 a.r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, aktach emerytury wojskowej (a.e.w.) i aktach rentowych (a.r.), z wymienieniem kart poszczególnych akt. Dowody te nie budziły zastrzeżeń i zostały uznane przez Sąd w całości za wiarygodne. Stan faktyczny był przy tym bezsporny, spór koncentrował się natomiast na interpretacji przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było zasadne.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych

w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów, lecz prawa. Ponadto strony nie wnosiły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania Sąd Okręgowy wskazuje, że zgodnie z art. 2 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2021 r. poz. 291 – dalej jako ustawa emerytalna) świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży

Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych

w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub

w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że odwołujący się A. S. ma przyznane prawo do emerytury wojskowej 1 września 1995 r., a wypłacaną emeryturę od dnia 1 września 1996 r., a jednocześnie – z uwagi na podjęcie zatrudnienia po przejściu na emeryturę wojskową – nabył prawo do emerytury z systemu powszechnego. Na mocy skarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującemu się prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, przy czym powołując się na treść ww. przepisów oraz wymienione okoliczności dokonał zawieszenia wypłaty świadczenia z uwagi na pobieranie przez odwołującego emerytury wojskowej, a więc zbieg świadczeń przy możliwości pobierania tylko jednego z nich. Odwołujący nie kwestionował przy tym ani wysokości emerytury, ani też kwoty składek na ubezpieczenie emerytalne zaewidencjonowanej na jego koncie w wysokości wskazanej w skarżonej decyzji. Stanowisko odwołującego skupiło się natomiast na zakwestionowaniu decyzji organu rentowego w części dotyczącej zawieszenia wypłaty emerytury.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zważył, że stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest zbieżne z zasadami wynikającymi z treści

ww. przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którymi

w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego

w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych odrębnych w przepisach dotyczących zaopatrzenia emerytalnego tzw. służb mundurowych wymienionych w art. 95 ust. 2 tej ustawy wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Stanowisko to jest wyrażone wprost zarówno w treści ust. 1 powołanego wyżej przepisu, jak i ugruntowane w orzecznictwie. Nie ma zatem wątpliwości,

że z treści art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy emerytalnej wynika zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również

w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/1; wyrok Sądu Apelacyjnego

w Krakowie z dnia 13 lipca 2016 r., III AUa 1254/15). Również możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń, tj. przewidzianych dla odrębnych systemów zabezpieczeń społecznych, nie jest równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca

2014 r., III AUa 1542/13). Co do zasady więc w razie zbiegu uprawnień

do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie

– wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

W orzecznictwie pojawia się jednak możliwość stosowania wyjątków

od powyższej zasady. W wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. (I UK 426/17), wydanym w stanie faktycznym i prawnym zbliżonym do okoliczności i istoty sprawy niniejszej, Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999 r., zgodnie z rozróżnieniem dokonany przez ustawodawcę na tle przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w kontekście ich uprawnień emerytalnych oraz przez pryzmat zachowania konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W wywodach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby – przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) – „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4).

W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. – jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny. Z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP – jak wskazywał dalej Sąd Najwyższy – wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych,

tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium zróżnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu zróżnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględniania

w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu

1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. W konkluzji powyższego wyводу Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia

1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach,

a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał przy tym, że wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie

po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r.,

I UK 426/17, LEX nr 2610283).

Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko w całości jako znajdujące aprobatę w orzecznictwie sądów powszechnych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 stycznia 2020 r., III AUa 333/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lipca 2019 r., III AUa 1045/18; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 listopada 2019 r., VIII U 1901/19; wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 17 września 2019 r., IV U 498/19). Zważyć należy, że przyjęta przez Sąd Najwyższy interpretacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w zakresie sformułowania „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Okoliczności faktyczne i prawne sprawy, w której orzekł Sąd Najwyższy, oraz sprawy niniejszej, są niemal tożsame. W sprawie tej skarżący nabył uprawnienia do emerytury wojskowej po 23 latach służby, następnie złożył wniosek o doliczenie do wysługi emerytalnej stażu pracy podjętej po przejściu na emeryturę wojskową, w wyniku czego przysługująca mu emerytura osiągnęła maksymalną wartość 75% podstawy wymiaru. Jednocześnie organ rentowy odmówił mu wypłaty emerytury przyznanej z systemu powszechnego z uwagi na zbieg świadczeń. Podobna sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej, przy czym podstawa wymiaru odwołującego na dzień przyznania mu emerytury wojskowej, z uwagi na 27-letni okres służby wojskowej osiągnęła wartość 71,42%. Tak ustalona podstawa wymiaru została następnie podwyższona o 15,00% z tytułu inwalidztwa w związku ze służbą. W wyniku powyższego podstawa wymiaru emerytury wojskowej odwołującego na dzień przyznania mu prawa do tego świadczenia wyniosła 86,42% i w konsekwencji – zgodnie z art. 18 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin – został zredukowany do 75% tejże podstawy. Następnie w 2004 roku odwołujący wniósł o doliczenie do wysługi lat emerytalnych okresów zatrudnienia SZP ZOZ (...) (...) w W., (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) w W. z przełomu lat 2001-2004, zaś okresy te zostały uwzględnione przez Wojskowe Biuro Emerytalne na mocy decyzji z 10 września 2008 r., jednakże ostatecznie nie prowadziło to do zwiększenia wymiaru przysługującej ubezpieczonemu emerytury z uwagi na ograniczenie jej podstawy wymiaru do 75% już na etapie przyznania mu prawa do tego świadczenia. Niewątpliwie zatem odwołujący osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego wynoszącą 75% podstawy wymiaru, a zatem jedynie w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, mimo „wypracowania” przez odwołującego dodatkowego okresu składkowego. W sytuacji niniejszej sprawy okres ten miał jednak charakter „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na osiągnięcie przez odwołującego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej przewidzianej przepisami ww. ustawy pozostała część „cywilnego” stażu emerytalnego nie mogła zostać uwzględniona w algorytmie obliczania emerytury wojskowej. Podobny wniosek należało wysnuć wobec okresów zatrudnienia przypadających na okres zawodowej służby wojskowej odwołującego, które w ogóle nie były brane pod uwagę przy obliczaniu emerytury wojskowej.

Powyższe oznacza, że sytuacja prawna odwołującego jest identyczna do sytuacji strony odwołującej w sprawie, na kanwie której Sąd Najwyższy wydał cytowany wyżej wyrok z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17.

W tych okolicznościach w ocenie Sąd Okręgowy nie miał zatem wątpliwości co do tego, iż w przypadku A. S. zachodzi przewidziany w przedmiotowym orzeczeniu wyjątek od ogólnych zasad zbiegu emerytur.

Na tle powyższych okoliczności oraz w świetle prezentowanej wyżej interpretacji art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej Sąd Okręgowy uznał za dopuszczalne pobieranie przez odwołującego równoległe dwóch świadczeń – zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury powszechnej. Mając zatem na względzie powyższe Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie A. S. i uznając je za zasadne na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego poprzez nakazanie wypłaty zawieszony emerytury od dnia jej przyznania, tj. począwszy od 1 lipca 2020 r.

SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

(...)